

KIS LAP

VIZ OMLOTT REÁ. (Lásd a 336. lapon.)

XXV. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. november 25-én.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KATINKA kissé meghökkent, de kedve lett volna nevetni is, olyan furcsa volt az öregnek nagy heveskedése. Egy leánykától csak nem ijedhetett meg olyan nagyon, nem félheti a házat.

— Egy pohár vizet jöttem kérni, mert nagyon szomjas vagyok, mondá aztán nyugodtan. Csak nem hiszi talán, hogy tolvaj vagyok? Láthatja, hogy uri leány vagyok.

— Bánom is én, akár micsoda vagy! Ide nem szabad idegennek belépni és azzal punktum. Menj Isten hírével!

Katinka utoljára is kénytelen lett volna távozni, de épen e pillanatban egy hóféhér haju és szakálu aggastyán lépett ki a ház ajtaján. Arcza nagyon sápadt volt s valami mély szomorúság látszott rajta; most azonban félig boszus is volt és komoran kérdé:

— Micsoda zaj ez?

Az öreg szolga dörmögve felelé:

— Ez az idegen leány tört ide be és nem akar távozni . . .

— Csak egy pohár vizet kérek, felelt Katinka bátran. Nem gondoltam, hogy az valami nagy dolog.

— Egy pohár vizet? szólt az aggastyán. Tőlem ugyan nem érdemeltem meg . . . nem érdemelte meg senki, . . . de én nem bánom, ez egyszer adok egy pohár vizet. Bejöhetsz.

Ha az öreg oly nagyon tiszteletre méltó külsejű nem lett volna, Katinka aligha kedvet nem kap, hogy szemébe

nevessen. Azt még soha sem hallotta, hogy ilyen nagy dolgot csináljon valaki egy pohár vízből. De a mint ránézett az ősz ember sápadt, bánatos arczára, akaratlanul is meghökkent és érezte, hogy ez talán nem épen azt a kis vizet sajnálja; valami más oka lehet e furcsa viseletre. Inkább kíváncsi lett tehát, ki ez az aggastyán, és mért nem szabad senkinek belépni házába? Csakhogy most hamarjában persze nem kérdezősködhetett senkitől.

Igen gazdag butorzatú szobába lépett be s az agg egy ezüst tálczára mutatott, melyen vizes üveg és pohár állott. Katinka odament, nagyot ivott, aztán az öreghez fordult.

— Köszönöm, mondá s kissé zavarosan, habozva távozni készült.

— Nos, ha már itt vagy, megpihenhetsz, szólt az öreg. Ül le és mondd el, ki vagy, hogy jutottál ide?

Katinka nem volt valami félnék, ügyetlen leány, tehát csakhamar visszanyerte teljesen bátorságát, leült és elbeszélte, hol lakik, mi a neve, hogy indult sétálni s az erdőcskén keresztül, hogy jutott ide. Az öreg hallgatta, de nem valami nagy figyelemmel; látszott, hogy tulajdonképen biz ő édes keveset törődik azzal, kicsoda, micsoda ez az ő hivatlan vendége, csak engedi beszélni, míg megpihen. Mikor Katinka már elmondta, hogy ő nem az Anna néni leánya, nem is nagyon régóta van ott, az öreg közönyösen kérdé:

— Hát eddig hol voltál?

Katinka ezt már kevésbé szívesen beszélte el, mert akárhogy forgatta a dol-

got, me
a nevel
tani. A
mel h
intézet
fogósa
azon v
egész
mikor
kivalla
szépít
rá leh
mily h
nem o
met, n
kik ő
hogy s
get, e
látta,
kább
hogy s
Aztán

van . . .

I

tudni,

Bizon

ő tört

Katin

nagyo

minde

amit

hiába

mit,

készü

és oly

felejt

nem f

got, mégis csak el kellett mondani, hogy a nevelő intézetben nem akarták megtartani. Az öreg ezt már nagyobb figyelemmel hallgatta, mind több-több kérdést intézett Katinkához, oly ügyesen, oly fogósan, hogy Katinka egyszerre csak azon vette magát észre, hogy elmondta egész történetét attól az időtől fogva, mikor édes atya meghalt. Még pedig úgy kivallatta az öreg, hogy bár igyekezett szépíteni viseletét, utóvégre mégis csak rá lehetett ismerni az igazságra, hogy mily hálátlan önző volt mindig, mennyire nem okozott még életében senkinek örömet, mennyire nem szerette soha azokat, kik őt szerették. Maga sem tudta ő azt, hogy abból a mit az öreg kérdéseire felelget, ez lassacskán mind kiderül, de azt látta, hogy az aggastyán arcza mindinkább komorrá és szigoruvá válik, úgy hogy szinte meg lehetett volna ijedni tőle. Aztán félig magához így mormogott:

— Igazam van... mindig igazam van...

Katinka ugyancsak szerette volna tudni, miben van igaza az öregnek? Bizonyosan nagyon meghatónak találta az ő történetét, sajnálja és azt hiszi, a mit Katinka titkon mindig gondolt, hogy ő nagyon szerencsétlen, oka van panaszra mindenki ellen. De egészen más volt az, amit csakhamar meghallott, mert mikor hiába várta, hogy az öreg mondjon valamit, végre beleunt, fölállt és távozni készült, — ekkor az aggastyán megszólalt és oly hangon, hogy Katinka soha sem felelthette el többé, mondá:

— Menj, Isten veled! Azt hiszem, nem foglak többé soha látni, nem is kívá-

nom hogy lássalak. Szeretetlen, önző sziv lakik benned. A hol te vagy, ott csak szomorúság lehet. Megjavulni pedig nem fogsz, tudom én azt... tapasztaltam elég. Mehetsz, Isten veled!

Katinka egészen elámulva nézett az öregre. Miért mondja e kemény szavakat, mért tartja őt olyan gonosznak? Hiszen alig ismeri, csak épen hogy hallotta a történetét.

Ugy megzavarodott, hogy szólni sem bírt s azt sem igen tudta, hogy jutott ki a szobából. Most már nem kellett kergetni, szakadt a maga jó szántából, mintha valami elátkozott helyről menekülne. Viszsa sem mert pillantani, attól félt, hogy az a borzasztó öreg talán ott áll az ajtóban és utána kiált valami rettenetes szavakat. Csak mikor már az erdőcskén is túl volt és haza felé közeledett, akkor kezdett lassabban menni, de a sápadt, ősz aggastyán alakja mindig ott lebegett szemei előtt s kemény szavai folyton a fülében csengtek.

— Eh, mit törődöm vele! biztatta magát azután. Ki tudja, miféle öreg ember az? Hátha talán örült? Bizonyosan az, hiszen különben mért is csapnának olyan lármát, ha valaki belép a házába? Kár is volt oda mennem... többé nem megyek és azzal vége.

De azért mégis csak nagyon kíváncsi volt, hogy hát ki lehet az a fücska öreg ur? És akárhogy nem akart rá gondolni, mégis csak fülében csengtek a szavai. De most még csak boszankodott e miatt.

Alig ért haza, sietett kifürkészni, tud-e valaki valamit arról az erdőn tuli öregről. Linka és testvérei csak annyit

tudtak, hogy ott az öreg Várhalmy lakik, akiről azt beszélnek, hogy nagyon gazdag ember, de soha sem megy sehová, hozzá sem jár senki.

Anna néni éppen ekkor lépett be és meglepetve hallotta, miről kérdezősködik Katinka.

— Hogy jutottál te oda? kérdé.

— Nagyon sétáltam, megszemjastam, láttam a házat, hát betértem és kértem egy pohár vizet. Olyan nehezen adták, mintha drága aranyon vették volna.

— Meghiszem. Az öreg Várhalmy még látni sem akar embert vén szolgáján kívül.

— De hát mi lelte? Talán nincs helyén az esze?

— Nem éppen... ámbár kissé talán csakugyan megzavarta a sok bánkódás. Nagy csapások érték, csalódott legjobb barátaiban és utoljára saját gyermekében. Hálátlanok voltak iránta és a szegény öreg annyira elkeseredett, hogy most minden embert olyan gonosznak tart, mint azok voltak, kik őt annyira megbántották. Azért nem is ereszt senkit a házába.

Katinka most már igyekezett megvigasztalódni.

— Azért mondta hát nekem is azt... tudtam én, hogy nincs egészen helyén az esze, gondolta magában.

De azért nem mondta el, mit szólt hozzá az öreg Várhalmy és maga magával is hiába akarta elhitetni, hogy csakugyan teljességgel nem igaz, a mit az öreg mondott. Akaratlanul is visszagondolt arra az időre, mikor még együtt volt a mamával és Gábor bácsival, mikor azok-

nak szeretetét hálátlanul, szeretetlenül utasította vissza, zugolódott és soha sem gondolt másra, csak saját magára. Menyire elszomoríthatta őket!

Ezt azonban csak pillanatnyira gondolta, aztán megint csak a régi volt. Azzal meg éppenséggel nem törődött, mi történik körülötte a néniék házában. Pedig ott valami nagy, igen nagy bajnak kellett történni.

(Folytatása következik.)

JOLÁNKA ÉS ARANKA.

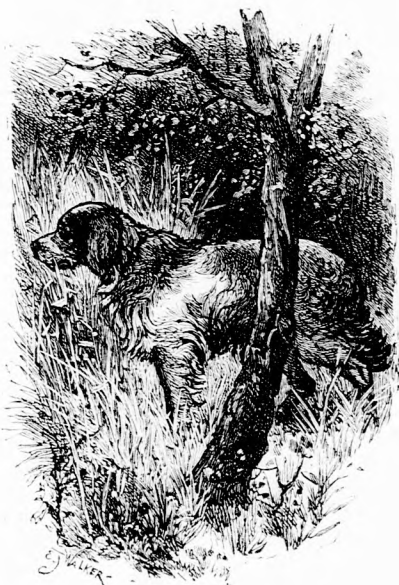
HOGY megvacsoráltunk szépen:
Összetettük kezeinket,
Mélyből fakadt imádsággal
Áldva a teremtő Istent.

Egy tálaeskánk, egy ágyaeskánk,
Két szíviünk egy dobbanása,
Csótkban összeforró szánkknak
Egy igaz, hü csattanása.

Igy alszunk el, így száll le ránk
Édes álom igézete:
Szövőszékén kis angyalka
Finom kézzel szövögette.

A HŰ PAJTÁS.

— Igaz történetke. —

HÁTTATOK-E afféle gazdátlan kutyát, mely czéltalanul, szomoruan bolyong erre-arra, mintha gazdáját keresné, a ki talán meghalt; vagy a hajlékot, a honnan kiűzték, mert új lakók költöztek belé, kik elkergették! Nappal, mikor sok ember jár-kelel az utcákon, a szegény gazdátlan állat nem mer mutatkozni. Messze, kint rejtőzködik valahol a bokrok közt, csak este és éjjel bátorodik elő, hogy holmi hulladékot keressen. Nem válogatós ám egy csöppet sem, lenyel mindent, hogy gyötrő éhségét csillapítsa.

Bozontosak, sárosak az ilyen szegény csavargók, nem viseli senki gondjukat. A legtöbb nagyon vad, félénk, elkerüli az embert és erre van is oka, mert ha vala-

kihez közeledik, rendesen verést kap vagy legalább is durván elkergetik. Senki sem szereti az efféle kóbor kutyát.

De van olyan is köztük, a melyik nagyon hozzászokott az ember társaságához és mindenkép azt szeretné, hogy legyen megint gazdája, a ki szeresse őt, a kinek hizeleghessen, szolgálhasson. És ezek nem oly félénkek, nem vadak, hanem megfordítva minduntalan próbálgatják a szerencsét: hátha megszanja őket valaki. Ha valahol egy magános sétálót látnak, nyomába erednek s lassan-laasan mind közelebb mennek hozzá, akár egy óráig is követik, reménykedve, hogy majd megszólítja, magához hívja. Csakhogy ez a remény rendesen hiába való. Mihelyt a sétáló észreveszi csöndes kísérlését, fölemeli botját és rákiált:

--- Takarodjál! Haszontalan kóbor kutya!

És a szegény állat busan megáll, egy ideig még haboz, vajjon visszaforduljon-e? De mikor látja, hogy megint a botot mutatják neki, busan lecsüggeszti fejét és másfelé kutyagol, maga sem tudja hová. És másnap újra kezd, és újra keres valakit, a ki barátja akarna lenni. Hát ha egyszer végre mégis talál?

Egy ilyen szegény állat pihent sok haszontalan kóborlás után kint a sűrű cserjésben, mikor egyszerre léptek hallatszottak. Egy öreg ember sétált arra gyönyörködve a lenyugvó napban, aztán lassan elgondolkodva ballagott hazafelé. Nem nézett hátra, nem látta, hogy egy sovány, kusza szőrű eb követi, már majdnem a sarkában van és barátságosan csóválgatja a farkát.

Az öreg ember nem volt senki más, mint a közel városbeli tanító. Magánosan élő, esőndes öreg ur s abban telt legnagyobb öröme, ha dolgai végeztével a szép, szabad természetben gyönyörködhetett. Most is ilyen kirándulásból volt utban hazafelé, már kissé fáradtan, mikor egyszerre azt érezte, hogy lábaihoz dörzsölőzik valami. Hátra fordult s egy sáros, sovány kutyát látott meg, mely könyörgő pillantással tekintett föl hozzája.

A legtöbb ember botját emelte volna a csuf, piszkos állatra, melyen mindjárt meglátszott, hogy afféle kóbor kutya. De az öreg tanító épen ezért nem bántotta, hanem szánakozólag nézett rá aztán így szólt:

— No's, te szegény pára, mit akarsz? Ismersz? Én bizony nem ismerlek, és úgy látom, nem valami uri módban élsz. Éhes vagy, ugy-e? Csakhogy nincs ám nálam semmi enni való.

A kutya e barátságos hang hallatára oly szeliden, hízlegőleg simult az öreghez, hogy ez még inkább megsajnálta.

— Már barátom, hiába hízleged, nem adhatok semmit, ha csak haza nem kísérsz. Miért is ne vinném haza? Látszik, hogy gazdátlan kutya, ha pedig mégis keresné valaki, majd visszaadom. Legalább lesz addig lakótársam, nem leszek oly egyedül, mint eddig. Jőjj, kutyácskám, legyünk jó barátok.

Ujjaival csettentett s a kutya vigan kaffogva ugrálta körül; megértette és örült. Aztán szépen illedelmesen követte, együtt értek a jó öreg tanító lakására. Ki tudja, mióta nem pihent már a szegény állat biztos hajlékban, mióta ázott-fázott

éjjel-nappal kint a szabadban! Most megint van otthona.

Azt mindjárt tapasztalta, hogy jó helyre jutott, mert az öreg tanító azonnal előkeresett éléskamrájából jókora adag enni valót.

— Nesze, egyél! Tudom, hogy éhes vagy.

Ezt már csakugyan eltalálta. Nem is kínáltatta magát az éhes lakótárs, hanem oly mohón neki esett a falatozásnak, hogy majd megfult bele. Még többet is megevett volna, de az öreg nem adott neki többet.

— Elég volt. Nagyon ki vagy éhezve; megártana, ha hirtelen torkig laknál. Most fekdődj le és aludjál.

Előkeresett egy ócska pokróczot s a kutya lefeküdt, elaludt, oly mélyen, hogy nemcsak egész éjjel, hanem még másnap is majdnem estig folyvást aludt.

— Ki tudja, hány heti szenvedéstől, fáradságtól pihen meg! szólt az öreg tanító s hagyta aludni. Hanem valami nevet köll neki adnom. Mi legyen a neve? Kóborolva találtam, legyen Kóbor.

Kóbor hamar megtanulta a nevét s gazdájának csak az első betűket kellett kimondani, már a kutya ott termett előtte s okos szemével leste a parancsot. Nem is volt többé piszkos, borzas; az öreg tanító megfőrsztette, megkeféltette s Kóbor szőre szép fényes, sima lett; meg is erősödött az elégséges jó ebéden, vacsorán mihamar.

Csöndes békeességben élt a két jó barát s mindig együtt voltak, ha csak a tanító az iskolában nem végezte dolgát. El sem tudtak lenni egymás nélkül. A

jó öreg egész örömét találta benne, hogy a kóbor kutyából, melyet megszánt, olyan tanulóknny, hü állatot nevelt. Vett neki szép nyakravalót s nem cserélte volna el a legszebb ujjunlandiért vagy akármilyen drága szép kutyáért. De az is bizonyos, hogy nem talált volna olyan kutyára, mely annyira ragaszkodott volna hozzá, mint Kóbor. Leste a tekintetét, vigan kaffogva szaladt eléje és nem nyugodott, míg gazdája meg nem simogatta; ha sétáltak, egy pillanatra sem hagyta el, a házat pedig hűségesen őrizte. Mikor ketteskén együtt voltak, néha még szinte eljátszogatnak, mert Kóbor most már nagyon vidám volt. Az öreg tanítónak jól esett, hogy magányos szóbájában van kihez szólnia.

Több hétig éltek már így teljes megelégedésben, mikor egy napon Kóbor szokatlan csinyt követett el. Eltűnt a háztól s gazdája hiába várta délig, nem jött meg.

— Elkészült valamerre, majd hazajön, gondolta.

De már a délután egy része is elmúlt, és Kóbor még mindig oda volt. Ekkor az öreg már nyugtalanzkodni kezdett és szeretett volna a kutya keresésére indulni, csak tudta volna, merre? A szomszédban kereste, de hiába. Már-már végkép elszomorodott, hogy kedves hü kutyáját valami baj érte, talán ellopták, agyonütötték; de a mint javában busult, kaparás hallatszott az ajtón, — Kóbor szokott így bekéredzkedni.

Csakugyan ő volt, megjött, de nem a legjobb állapotban. Szőre össze volt borzolva, nyakára valami hitvány madzag

kötözve, a hátán pedig nagy sárga folt látszott, mintha festékkal öntötték volna le. Okvetlenül történt vele valami.

— Hát hol jártál, mit csináltál? kérde az öreg komolyan.

Kóbor alázatosan, bűnbánólag lapult meg és szinte hason esuszva közeledett gazdájához, várva a büntetést. De az öreg tanító beérte a bűnbánattal s nagyon örült, hogy hü barátja megkerült. Nem büntette, hanem inkább csak arra gondolt, hogy azt a csunya sárga foltot lemossa a kóbor hátáról.

Ujra szent volt a barátság, Kóbor kapott ebédet, vidám volt és jó gazdája mihamar elfelejtette a csinyt.

De másnap Kóbor megint eltűnt, és aztán mindennap. Néha csak egy-két óráig maradt el, de néha félnapig is oda volt. Ez már bántotta az öreg tanítót. Mi lehetett ez az állatot, micsoda titkos járókái vannak neki, hogy hűtlenné kezd lenni jó gazdájához?

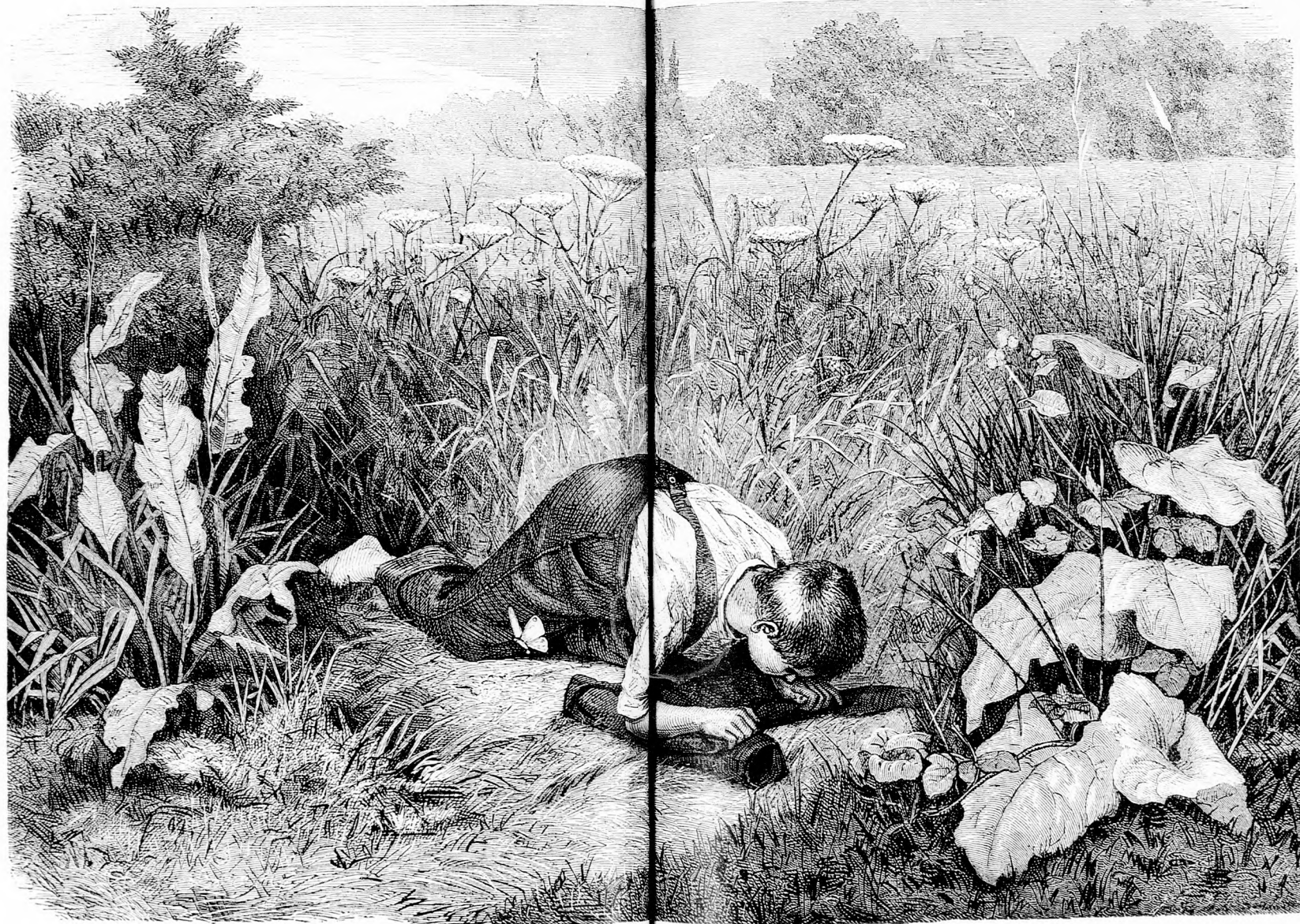
— Ki kell fürkésznem. Meglesem hova szökik el mindennap.

Csakhogy ez nem volt könnyü dolog. Kóbor ravaszul rendezte szökéseit. A legártatlanabb pófával sétált gazdája mellett, s mikor ez az utcán valakivel beszélgetett vagy a sarkon befordult, Kóbor hirtelen elmaradt s mire gazdája észre vette, már eltűnt. De az öreg tanító ezt is kitanulta.

— Megállj kópé, mégis rajta kaplak.

Egy napon, mikor kísértáltak, Kóbor egy utcasarkon ismét elmaradt, aztán megfordult és gyorsan megindult ellenkező irányban. De gazdája jól látta ezt.

(Folytatása a 330. lapon.)

RONTÓ PALI ÉS A HANÁK. (Lásd a 335. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

Még visszahívhatta volna, de engedte menni. Tudni akarta, hová megy s követte. Nem volt könnyű dolog, mert Kóbornak jó lábai voltak, az öreg tanító pedig már rég kivénült abból, hogy futni tudjon. De azért csak követte, a mily gyorsan tudta, több utcán végig, míg nem a városka szélére jutottak, hol már csak alacsony házikók álltak szétszórtan, közben pedig pázsitos terek nyultak el. Itt ott árnyas fák álltak s egyik fa alatt három gyermek játszott. Kettő fel s alá szaladgált, de a harmadik nem mozdult helyéről. A fűben üldögélt s nagyon sápadt, beteges volt.

Kóbor egyenesen e három gyermek felé szaladt. Már messziről vigan ugatott, nagyokat ugrott örömeiben, majd feldöntötte a gyermekeket s együtt hempergett velök a fűben, kergetőzött, játszott s a gyermekek is úgy fogadták, mint régi jó pajtást. Nem is ment Kóbor tovább, kétségtelen volt, hogy egyenesen ide indult ide szokott járni.

Az öreg tanító messziről nézte ezt a jelenetet s nem igen értette. Hogy jutott az ő hű kutyája ide? Mikép barátkozhatott meg e gyermekekkel annyira, hogy kedvökért elhagyja gazdáját, megszökik a háztól? Olyan hű engedelmes állatnak látszott és megfélemezik kötelességéről, hogy ide jöjjön a gyermekekkel játszani. Ez már csakugyan nem szép, sőt valóságos hálátlanság gazdája iránt. Az öreg tanító kissé megneheztelt kedvencére s hirtelen oda kiáltott:

— Kóbor, ide!

A kutya rögtön ráismert gazdája hangjára és abba hagyta a játékot, aztán megfordulva, szégyenkezve csuszott gazdája felé.

— Mi dolgoz van neked itt, he? kérdé az öreg szigorú hangon.

Kóbor könyörgőleg pillantott gazdájára, majd meg a gyermekek felé, mintha ezekre akarná figyelmeztetni gazdáját. A két szaladgáló gyermek ezalatt szintén közelebb jött s megállván, aggódó szemmel fürkészgette a hirtelen oda toppant öreg urat. Látszott, hogy azt lesik, mit akar a kutyával? Talán bizony el akarja vinni?

A jó öreg is sokáig nézegette a gyermekeket és az a kis haragja hamar elmult. Odament hozzájuk és barátságosan kérdé:

— Hát szeretitek ti ezt a kutyát?

— Oh, nagyon, mindig együtt játszunk ... és ha mi nem érünk rá, hogy szegény Misike mellett legyünk, hát a jó kutya ott van mellette és őrzí ... nem engedi ám, hogy valaki bántsa.

— Ki az a Misike?

— A Misike? Hát a kis testvérünk ... amott ül ni a fűben ... nagyon beteg, nem tud járni.

Most meg már nem csak nem haragudott az öreg ur, hanem sietett a kis beteghez. Egészen megesett rajta a szíve. Még saját magára haragudott, hogy eleinte boszankodni tudott. Lám, ez a derék Kóbor sokkal jobb! Ó igyekezett mulatgatni, őrizni a szegény beteget. De hát mégis, hogy jutott ide? Erre nagyon kíváncsi volt az öreg és meg is kérdezte, honnan ismerik a kutyát?

— Oh, mi nagyon rég ismerjük, szólta a nagyobbik gyermek. Azelőtt itt a szomszédunkban lakott a gazdája, egy szegény öreg ember. Egy napon halva találták az öreget, eltemették és a házba más emberek költöztek. Ezek nem szerették a kutyát, elverték és valahányszor csak mutatkozott ezen a tájon, bottal kergették, míg utóljára végkép elmaradt. Mi nagyon sajnáltuk, mert nagyon szerettük, mindig velünk játszott itt a gyepen. Aztán nem láttuk egy pár hétig. Egyszer a testvérbátyánk, a ki festő inas, találkozott vele s ráismertek egymásra ... nagyon megörültek egymásnak ... no, a bátyám ki is kapott, mert épen festéket vitt és a nagy játékban kiöntötte.

— Ahá! Emlékszem! Azért jött hát Kóbor akkor bepíngálva haza!

— Ugy ám ... és bátyánk elhozta ide s megint játszottunk, mint régente. Azóta pedig majd mindennap eljött és mi nagyon örültünk. Nem tudtuk, hogy van megint gazdája ... hogy nem szabad ide jönnie.

Az öreg tanító meghatottan simogatta Kóbort, ez pedig megint vigan ugrált, mert látta jól, hogy már nincs baj, gazdája nem haragszik. De hogy haragudott! Hiszen olyan szép és derék dolog volt az, hogy Kóbor megemlékezett régi kis barátairól és mindennap ellátogatott hozzájuk; persze, nem tudott engedélyt kérni a távozásra és így hibásnak látszott.

— No's, ne féljetez gyerekek, szólta aztán. Ezentul is mindennap meg fog látogatni pajtásotok, de hogy egyedül ne kószáljon, majd én is elkisérem.

Azután leült hozzájuk a pázsitra és mesélt nekik olyan dolgokat, hogy bi-

zony sajnálták, mikor végre Kóborral együtt távozott. De másnap és azután is majd mindennap újra eljött és Kóbor megértette, hogy már nem szükséges titkon járnia kis barátaihoz. Mindig megvárta, hogy gazdájával együtt menjenek. Az öreg tanító bement a gyermekek szüleihez is, kik közel egy kis házban laktak és szegény emberek voltak. Adott nekik jó tanácsot, mit tegyenek a beteg fiúcskával, hová forduljanak gyógyítása végett. És mire egy pár hónap mult, Misike már vigan futkosott testvéreivel, nem volt semmi baja.

— Ezt Kóbornak köszönhetjük, ő általa ismerkedtünk meg öreg jó barátunkkal.

Meg is maradtak aztán jó pajtásoknak mindig. A hü állatot gazdája is, kis barátai is szerették, dédelgették és jó dolga volt aztán késő öregségeig.

A TÜZI JÁTÉK.

— Beszélyke 2 képpel. —

LYAN vig szüret volt, hogy csak úgy zengett a hegyoldal a jókedvű dalolástól. Béla és Ödön szüleinél is vidám szüreti multság volt, sok vendég gyült a szőlőbe, még cigány is volt, táncoltak, vigadtak, miként ez már szokás.

Béla és Ödön kedvökre mulattak, de mégis türelmetlenül várták, hogy este legyen. Mert estére volt még hátra az a multság, melynek ők leginkább örültek: a tüzi játék. Láttak ők már ilyen s gyönyörködtek a sziporkázó rakétákban, tüzes kigyókban, színes lánggolyókban, melyek a

a sötét éjben magasra emelkedtek. Elek bácsi volt ebben a mester, el is hozta az egész tűzijáték készletet és bejelentette, hogy estére nagy produkciót rendez.

De hát ember tervez és sokszor az időjárás végez. A vig szüreti mulatságot megrontotta az eső, bekergette a társaságot a présházba, ott vigadtak, mialatt kint javában szakadt az eső.

— Elek bácsi, hát a tüzi játék? kérdé Ödön és Béla nyugtalanul.

— Az bizony elmarad, kedves fiam. Esőben nem lehet tüzi játékkal mulatni. Majd esztendőre megtartjuk.

— Oh, hisz az nagyon messze van! Mért nem holnap?

— Mert holnap már senki sem lesz itt.

Ezzel a bácsi ott hagyta a két fiút. De ezek semmikép sem tudtak megnyugodni. Az már mégis bosszantó! A legszebb multság elmarad. Persze, a nagyok vigadnak, tánczolnak, nem sokat törődnek vele. Hiába törődtek azonban ők ketten is vele, a tűzijáték bizony végkép

elmarad
szüretet
tértek a

Má
de Béla
szerre f

gunk re

készlete
és este,
a kertb
kat. Ér

engedtő

Elek bá
nem h
van öss
tették.

nem fo

teszszü

—
hogy j
tetszik,
is elmu

elmaradt. Ki is jelentették kereken, hogy még ilyen silány szüretet nem láttak, nem ért az egész semmit. És kedvetlenül tértek a többiekkel haza.

Másnap Ödön már nem éppen nagyon gondolt a dologgal, de Bélának folyton csak a tüzi játék furta a fejét. És egyszerre félre hívta Ödönt s így szólt:

— Megtudtam valamit... ha akarjuk, magunk rendezhetünk tüzi játékot.

— Hogyan?

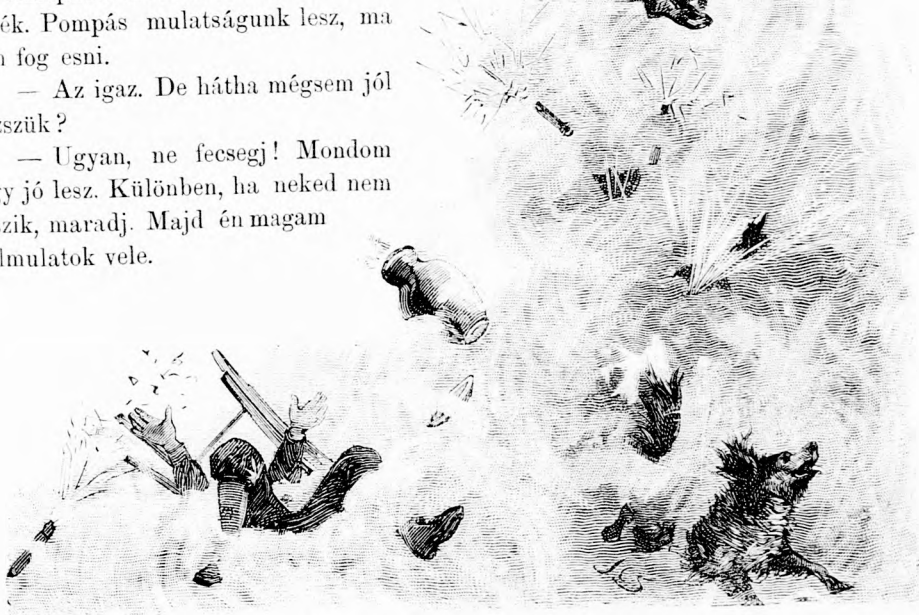
— Elek bácsi ott hagyta az egész tüzi játék-készletet a présházban. Kimegyünk, haza hozzuk és este, mikor a többiek mind a szobában lesznek, a kertben elsütögetjük a rakétákat és tüzikgyókat. Értek én hozzá.

— Igen ám... de nem szabad, nem engedték meg.

— No bizony, kell is azt megengedni. Elek bácsi nem sokat gondol vele, különben nem hagyta volna ott... láttam, kosárban van összepakolva... azt is tudom hova tették. Pompás multságunk lesz, ma nem fog esni.

— Az igaz. De hátha mégsem jól teszszük?

— Ugyan, ne fecsegj! Mondom hogy jó lesz. Különben, ha neked nem tetszik, maradj. Majd én magam is elmulatok vele.

De már ezt Ödönke nem engedhette. Kimentek hát mindaketten a szőlőbe, hol a munkások még egyet-mást dolgoztak. Nem igen ügyeltek a két fiura; tudták, hogy a gazda fiai, járhatnak mindenütt szabadon. Béla csakugyan rátalált a rakétás kosárra, fölkapta és sietve mentek vele haza. Nem mertek a főkapun bemenni, nehogy valaki meglássa őket; mellékutezákon hátra kerültek a házuk mögötti kerthez, átmásztak a kerítésen s így jutottak be. Legjobban szerették volna a lopott kincset valahol a kertben elrejtetni addig, míg szükségök lesz rá; de nem merték ott hagyni, mert a kertész látta őket, bizonyosan kikutatná, mit dugdosnak.

— Beviszszük, már ugyanis esteledik, nem is veszik észre, mit viszünk. A szobánkban majd elrejtjük.

Szerencsésen be is vitték és elrejtették, aztán türelmetlenül várták, hogy majd indulhassanak a tűzijáték rendezésére. Sokáig kellett várni, azt előre tudták. Csak vacsora után szökhetnek el észrevétlenül. Végre aztán megjött az az idő is és gyorsan mentek szobájokba, hogy a tűzi játékszereket elővegyék. A kis Azor kutyácska kísérte csak őket, régi jó pajtásuk és játszótársuk. Ő jöhet, nem árulja el a titkot, más pedig nem sejtí.

De ebben csalatkoztak. A mama sejtett valamit, bár nem tudott semmi bizonyosat.

— Azok a fiuk nagyon szótlanok, szórakozottak, mondá. Utánok kell néz-nem, mit csinálnak.

Azok bizony javában mesterkedtek a tűzi játékszerekkel. Nehány darab szét-

mállott, elromlott, de Béla vállalkozott rá, hogy megigazitja. A földön rakta szét mindenféle dobozokba, aztán töltögette, tömögette s hogy jobban lássson, a gyertyát is oda tette maga mellé. Még nem készült el, mikor a másik szobában léptek hallatszottak.

— Jön valaki, sugta Ödönke.

— Rakjunk fel hamar mindent ide a szekrényre, jól hátra, ott meg nem látják. Adogasd fel!

Fölugrott a székre, de épen ekkor zörgetés hallatszott az ajtón.

— Fiuk, mit csináltok? Miért van az ajtó becsukva?

A mama volt az, a ki kérdezte. Erre mindketten úgy megrettentek, hogy elejtették a rakétákat s ezek lezuhantak a földre, épen a gyertya mellé. A gyertya fölborult, egyik rákéta meggyult és aztán nagy csomó egyszerre roppant lánggal, szíporkázással, dörrenéssel és ropogással fölrobbant, a ház szinte megrengett bele, s Béla, Ödön meg a kis Azor kutyácska hirtelen lángtenger közepett találták magukat — égtek.

A robbanásra az egész ház összefutott, de az ajtó csukva volt, nem tudtak rögtön bemenni. Be kellett törni az ajtót s a mint beléptek, nagy füsttel tele találtak a szobát. De a fiuk nem szóltak, nem kiabáltak, mindkettő elvesztette eszméletét. Csak a szegény kis kutya vonított és szaladgált kétségbeesetten; szegénykének egészen összepörkölődött finom bundácskája s a farka is le volt perzselve.

Mikor Béla ismét eszméletre tért, ágyban fekvé találta magát. Nagy fájdalmakat érzett mindenfelé s a mint kissé

megtap
teste te
közöve

Béla.

Maradj
nem ve
a szem

sége, h

B
hat! H
az oka,
vet. H

rencsé

N
a több

történ

szélte

Ödönk

nösen

bántar

lesz m

I

mindí

dig r

Mélye

vedett

menel

kinos

Y

lenté,

Senk

Bélár

épült

el ne

megtapogatta magát, észrevette, hogy teste tele van sebekkel és ezek be vannak kötözve. Mellette az orvos állt.

— Óh, hol van mamácska? sohajtá Béla.

— A másik szobában, felelt az orvos. Maradj nyugodtan barátom; a te bajod nem veszedelmes, de Ödönke talán elveszti a szeme világát, nagy ápolásra van szüksége, hogy megmentsük.

Béla összereszt. Odön megvakulhat! Hiszen ez borzasztó... ennek ő lesz az oka, ő főzte ki azt a szerencsétlen tervet. Ha Ödön megvakul, mindketten szerencsétlenek lesznek egész életökre.

Nemsokára bejött a mama, ki, mint a többiek, még mindig nem tudta, mi is történt hát igazán. Béla zokogva beszélt el, azután remegve kérdé:

— De ugy-e, az orvos megmenti Ödönkét?

— Bizzunk Istenben, te pedig különösen imádkozzál, mert egész életeden át bántani fog lelkiismereted, ha öcséd vakká lesz miattad.

Egyik nap mult a másik után, Béla mindig újra kérdezősködött, de még mindig nem kapott jobb hírt Ödönkéről. Mélyen bánta tettét s inkább maga szenvedett volna még többet, csak kis testvére meneküljön meg. Nagyon, nagyon keserű, kínos napok voltak ezek.

Végre egy hét mulva az orvos kijelenté, hogy Ödönke meg fog gyógyulni. Senkinek sem volt nagyobb öröme, mint Bélának és mikor végre mindketten fölépültek, megfogadták, hogy soha többet el nem követnek ilyen csinyt.

RONTÓ PÁL ÉS A HANGYÁK.

(Képpel a 328—329. lapokon.)

AMINAP a mezőn jártam.
Rontó Pált ott találtam,
Amint a földön hasalva,
Merőn néz egy hangyabolyba.

»Példát veszel — így szólítám —
A kis hangyák nagy szorgalmán?«
»Vesz a manó! — mond a gyerek:
Hangyatozásokat szedek!

A KI MÁSNAK VERMET ÁS.

(Képpel a czímlapon.)

NAGY ideje mult már, hogy a pajkos Miklós nem követett el semmi csinyt, bizony már talán egy egész napja is volt. Az igaz, hogy reggel keményen kikapott és roppantul megfogadta, hogy most már nagyon jó lesz, nem törí a fejét oktalan pajkosságokon. Egy egész napig meg is tartotta.

Épen most, a mint az utcán végig ment, arra gondolt, hogy milyen egy derék fiú lett belőle, most már csak nem lehet ellene senkinek panasza. Megérmelné, hogy meg is dicsérvék.

Csakhogy régi már az a böles mondas, hogy nyugtával kell dicsérni a napot. Mert hát bizony Miklós barátunk csak addig nem követett el semmi pajkosságot, a míg alkalmat nem talált reá. Alkalmat pedig, sajnos, ő mindig talált, olyat is, a mely másnak bizony soha sem jutott volna eszébe.

No de most talán csak illedelmesen haza sétál, mert ugyan mit is csinálhatna az utcán? Más nem találta volna ki, de Miklós kitalálta, miféle pajkosságot lehet itt is elkövetni.

Szeles, poros idő volt s a város utcáit ilyenkor felöntözik, hogy a por ne rontsa az emberek szemét és tüdejét. Nagy

hordó van kerekre téve. Hátul apró lyukakkal ellátott cső, melybe a hordóból belefut a víz, ha egy csapot megemelnék; a cső lyukacskaín pedig mint valami zápor omlik aztán szét a víz. Két ló húzta a víz hordó kocsit s elől a bakon ült a kocsis; nem kellett leszállania, hogy a csapot meghúzza; sodrony volt huzva egészen az ülésig, akkor eresztette vagy állította meg a víz folyását, a mikor szükséges volt.

Ilyen öntöző kocsit pillantott meg Miklós és alig hogy megpillantotta, készen volt a pajkos tervvel. A cső éppen ekkor el volt zárva.

— Ha én a kocsi mögé lopózom és fölrántom a csapot, majd fog boszankodni a kocsis. Mire észre veszi, jókora tömeg víz kifolyik.

Odalopózott és megtette, a mit kitervezett. De hát egy kissé másképp is történt, mint a hogy gondolta. A víz hatalmasan kibugyant csakugyan, de Miklós nem gondolt arra, hogy neki nem lesz ideje félreugrani. A víz hatalmas zuhatagban omlott reá (Lásd a képet a czímlapon.) s úgy megijedt, hogy majd hanyatt esett. Rémuldt kiáltására a kocsis megfordult, látta a bajt, elzárta a csapot, de már akkor Miklós csupa víz volt, mint a kiöntött ürge. Az emberek nevetve fogták körül és Miklós szégyenkezve, boszankodva éppen szökni készült, mikor nyakon csípte egy ur, a ki éppen nem nevetett. Ez pedig az apja volt.

Nem kellett sok magyarázat, hogy megértse a csinyt; Miklóst, tönkre ázott ruhájában, szaporán haza kísérte s otthon aztán rossz mulatság következett Miklós barátunkra, mert az apa nem értette ilyen dolgokban a tréfát s kemény büntetést mért reá.

Használni fog-e sok időre, nem tudom, de az bizonyos, hogy Miklós barátunk azóta békét hagy az öntöző kocsinak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXV. köt. 19-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Nagyító üveg.”

Helyesen fejtették meg: Tury Erzsike, Horváth Róza és Sándor, Molecz Béla, Záborszky István (a levélpapiros szélét simára illik nyírni. F. b.), Vecsey Jenő, Országh Ilona, Paula és Aladár (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Ernst Miklós, Steiner Samu és Lajos, Oláh János, Grünbaum Dezső, Szily Aranka, Balogh Margit és Rózi. Majthényi Leona, Fakh Leó, Csörgő Erzsé és Bandi (kinek az írása? F. b.), Ofner Szeréna, Irma és Szidi, Hubert testvérek, Freund Miklós, Deutsch Zsiga, Mairovitz Helén és Veronka. Lányi Ilonka, Csellei Béla, Gebhardt Mariska, Szöllőssy Anna, Ilona és Andor, Szász Irén és Róbert, Kiczberger István, Kubicsek Szabina, Strausz Nelli és Margit, Poldini Emma és Lujza, Reichenstein Betti, Dirnbach Emilia és Malvina.

*

A »Kis Lap« XXV. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Szily Margit, Kiss Elek.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Balásházy Olga gyűjtése 18 frt. (Egyes adakozók: Balásházy Olga 1 frt. — Egy valaki 1 frt. — Balásházy József 1 frt. — Szánky Árpád 1 frt. — Balásházy Berté 1 frt. — Kazinczy Camillo 1 frt. — Balásházy Bertalanné 2 frt. — B. B. 2 frt. — M. F. 5 frt. — Balásházy Margit 1 frt. — Balásházy Malvin 1 frt. — Szilágyi Borbála 1 frt.) — Hugmayer Stefánia és Otto 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« nov. 20. számában.

*

A bölcsöde javára: Hugmayer Stefánia és Ottó 1 frt. — A már eddig kimutatott 267 frt 60 krral együtt 268 frt 60 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.